UMAY UMAY

sokaklar uyudu artık öpüşebiliriz

İsbn
978-9944-967-25-9

Yayın Yönetmeni Çağlar Yerlikaya
Editör Mert Ayhan
Kapak-Fotoğraf Umay Umay
Kapak-Fotoğraf Edit Oğuzhan Cürgü
Kapak-Uygulama Mehmet Esat

4. Baskı 2011

Baskı
Kenan Ofset 0212, 613 31 20
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 258 Topkapı/İstanbul

[Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin]
5. Maddesinin 2. Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

©2008 Liman Yayın-Reklam
©Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri
Yasası uyarınca Liman Yayın-Reklam'a aittir.

©Liman Yayın-Reklam Ltd. Şti.
Cağaloğlu Yokuşu Evren Han No: 33 K. 2 D. 39 Eminönü/İstanbul
Tel: 0212, 527 89 87 Fax: 0212, 527 89 87
limanyayincilik@gmail.com

UMAY UMAY

SOKAKLAR UYUDU
ARTIK ÖPÜŞEBİLİRİZ

Sessizliğin oyunu sessizlikte oynanır. Bir hastane odasında; ziyaret saatinin bittiğini anons eden doğulu kızın aksanlı ricasından sonra. Yan odada büyük bir hikaye yere düşürülürken....., hemşire serum şişesindeki damlayı durdurmak için hortumu sıkıştırırken....; SESSİZLİK hazırda bekleyen bir oyuncu gibi çoktan neşesini kaybetmiş durur.

bir parça pamuk ve ılık su ile kurumuş dudaklara değdirilen SESSİZLİK..Ayaklarını açıkta bırakan bir yorgan gibi. Kimsenin anlayamayacağı dertlerle, gerçeklerle başımız dertteyken ve kendimizden daha yalan bir tanrı bulamıyorken; bekleyen.. bekleyen.. bekleyen sessizlik.

o ve ben. Bir kez daha yaşamak için.., uzun değil ama!!, bir kez daha sevişebilmek için, bir kez daha karın ortasında kalabilmek için sessizlikle arkadaş oluruz. Dünyanın bir hücre olduğunu unutmak için inşaa ettiğimiz hücrede sessizlik perdeler kadar kirlidir oysa. Hiç hikaye yaşayamaz. Şiir de okuyamaz.
Sessizlik elma yiyemez.

bir şey kaskatı kesilip duruyor yüzümüzde; yemek yerken, televizyon seyrederken, fal bakarken.. sessizlik oturuyor ensemize, koltuk altımıza, nefes aramıza.. Onunla benim arama. Denizin dibindeki sessizlik,, karışıklıktan sonra gelen sessizlik,, onun alnının ortasına ağlar atan sessizlik.

onda ne görmüşsem onu söküp alıyor. Yani konuşamayan fotoğrafları, ucuz tualleri, aynaları ve duvar kağıtlarını.

bugünü düzmek için yazıyorum. Bugünü siktir edip unutmak.. Sessizlik öğreniliyor çünkü. Hemencecik bir hastane odasında, arkadaşın acıdan sayıklarken, kımıl kımıl parçası kopmuş bir deniz yıldızı gibi; kalan gözleriyle,, kalan elleriyle,, kalan.....,, UYUT SENİ ELLERİM,, ahhh uyut seni.

sessizlik öğreniliyor. Sessizliğim belli oluyor. Bir şey donup kalıyor yüzümüzde....; bu güne dek kimseyi sevmemiş olmaktan ve artık sevememekten korkuyor. Sessizliğin oyunu.....,, burası neresi..... yatağımın yanındaki yağmur sesi.. Kaloriferin içindeki çıtırtılar.., çamur tadı.. Senle buluşacağımız bir kış sabahı olacak mı. Şimdi hissettiğim kendi kirpiklerimin tutsağı olduğum. Senin sorularının, senin cevaplarının tutsağı.

gölün altında seviştik. Dünyanın tüm dilleriyle seviştik; mavi, kızgın, hain, acıtarak, tutunarak, kırılarak, ıslak, sıcaak, ayarsıız, yalancı, küsküüüün...; tenimizi kanatan anıları yalayarak seviştik. Hiç konuşmayacakmısın..?

falların yarattığı kentlere gidiyorum, tebeşirle karalanan bir sözcüğün kederine.
Tüm kalbim olan sen, gölün içindeki sesin dudaklarımdaki yaraları iyileştirdi.

kendi yankımla tanrımı yeniden kaybettim. Kanatlarımdan akıp giden boşluğa bakıp 3 kez yineledim; neden her gün dalga geçiyorum kederle....., neden her gün sürekli olarak dalga geçiyorum kederle...., neden kendimle her gün.....!
Beni büyüten korkaklıktan çekip aldığım ne ise o boşuna yetim bırakıyor mutsuzluğa yakın olan yanımı. Kaçtığım kentler ve unuttuğum sevişmeler eksik harflerin arasına sıkışmış...; kahve lekeleri yüzünden okunamayan mektuplarım, fanilam, deri ceketim, kimsesiz yatağım, ıslak çarşafım, tanrım...,

kendi gölgesiyle savaşan biri ışığı nerede bulmuşsa yolculuğunu geceyle ve o ışıkla kutsamalı. Bunu yapıyorum işte;.... bir delinin rüya duvarını örüyorum.
Adil davran bana ellerim,, uyut seni ellerim.

aydınlıkta ve kendimsiz uyumam mümkün mü.. Yani soluma döndüğümde pazartesiyse ve yatağın altından hiç ses gelmiyorsa. Kimse cebinden bir şiir düşürmemişse.... Bükülmüş, kızgın dudaklarınla bana yardım edemiyorsun. Bense beni burda öldürmek istiyorum. Müzik karıştırıyor kafamı; ne zaman

aşk kasımın bilmem kaçında yaldızlı bir kalemle intihar etti. Cesedini siyah kağıtla örttü. Çürük tarafı yenmiş bir muzu sehpanın üzerindeki altın saatin yanına koyup pencereden atlayıp gitti.....; hemen o gece ucuzluktan aldığım kanatlarla bir kaçış planladım. Hemen orada, botlarımın yanına düşen ter kokulu veda mektubuna inanıp uçtum. Uçtum...., makyajımın bozulmamasından ve gereğinden çok kan akıtamamaktan korktum. Gülen, çığlık atan, istasyon tellerine takılan bir melek oldum.

sonra beni kanatlarımdan yere çakan bir hıçkırığa rastladım. Sanırım, yooo yoo eminim, ben kendi yankısıyla kendi tanrısını kaybetmiş bir meleğim. Acılar bir beden fazla geliyor kanatlarıma. Ve bir beden küçük geliyor kedere.. Kedere mesafesiz adımlarla yürürken bağışlandım. Suçlanarak bağışlandım. Bağışlandım hiç sevmeyerek. Çarşaflar boyu kimsesiz bir melek olarak kaldım.Yaptığım yaşama karşı kasıtsız bir hakaretti. Ne yazık ki evdeki çiçekleri sulamayı, yastık kılıflarını değiştirmeyi unuttum. Bir de içimden söküp atamadığım öpüşü.

kimse geçmiyor sahilden. Sahilden kimse geçmiyor. Yatağımın altından hiç ses çıkmıyor; ben sevmeyeyim diye.....; umay avcunun içini öptü, umay pencereleri kırdı, umay çarşafa çişini yaptı, umay terbiyesiz, pis, sevimsiz, umay ağzı bozuk bir aşk mektubu. Kimse geçmiyor sahilden.

bir katil önce sevdiklerini öldürür. Her masum dokunuşunda tetiğine..., bunu bilmek bir saadettir. Bak.., meğer ben de bir an için sevmişim kendimi.

bu pencereleri daha önce de kırmıştım. Teras katlarında, arka bahçelerde, bar tuvaletlerinde, seviştiğim sırtlarda, uydurduğum masallarda, derbi ile yapıştırılmış yırtık ayakkabılarımda, kilitli iğnelerde..... ama kim inanır kuş dili konuşan bir falcıya,, yaşıyor gibi yapan büyücülere. En zavallı halimle yığılıyorum. Bunun hangi kötülüğün dirilişi olduğunu bulmaya çalışıyorum. Oğlum saçlarımdan anlıyor kim olduğumu..., sol omzumun eğikliğinden. Önce omzumu öpüyor.. Yatağın arkasına kusuyorum; alışılmamış karanlığa.

Herkesten önce beni sevsin istiyorum. Oğlum.....,

uçurum hep kolay ve hızlı yaklaşıyor. Bir sağa bir sola kayarak yaklaşıyor. Gözlerim karardığı için tutamıyorum ellerimi. Sağda deniz var, solda yine deniz...; anlamıyorum yaaaaaaaaaa,, nedeeeeeeeeeeeeeeeen. Haa neden.

soğuk pijamamın ipekleri memelerimle oynaşıyor. Konuştuk. Kızdım. Karanlığı ben seçtim dedim. Siz beni görmeyeceksiniz ama ben sizi izleyeceğim. Etrafınızı saran görüntülerden biri olmayacağım. Size sadece "SOKAKTA KISKIVRAK YAKALANMIŞ BİR AŞK HİKAYESİ"nin kırılmış yüzünü göstereceğim. Ağlarken yakalayamayacaksınız beni. Verdiğiniz yanıtları da duymayacağım. Öpüşlerinizi akreplere sokturacağım....., KANATSIZ MELEK, SONSUZ DUA, SUSUZ DERE,,,,,,,,,; hadi lan, bu dünyanın en gecikmiş filmi.

dans pistini yaktığımı söylüyorlar .....

bir soru vardı ve o hiç sorulmamalıydı. Kahretsin, sordum..., şimdi onu iştahla yiyorum. Yeniden kendimi tükürüp yalamam mümkün mü..., Çarşamba bu kadar ıssız mıydı. Cüzdanımdaki fotoğrafımı ve kayıp inancımın akıp giden beyazlığını seyrediyorum. Aşksızlık diyorlar, kemirip duruyormuş içimizdeki gardırobu.., artık aldanamıyorum. Ahhhh diyorlar.....

ahh hastalandı zavallıcık.. Sadece kendi tuzaklarına saplanmış, kendi kendine tanıklık yapıyor. Arkasında birkaç salyalı yüzle dans pistini yakıyor. Zavallıcık,, zavallıcık..... ellerim, ellerim; uyut seni ellerim.

bacaklarım ağrıyor, tırnaklarım, saç diplerim. Yalvarırım artık yapmayın. Hiçbir yeri yakmadım, hiçbir yeri yakmadım. Sessizliiiiiiiiiiiik... susmak gerekti her zaman. Gözyaşının ardından susmak, uçurum sarkmanın ardından susmak, düşmenin ardından susmak... Yatağın metalleri ve perdenin kımıldamayışıyla sarsılıyorum. Hayatta kaldığımı düşündüğüm karanlık, portakal rengi bar tuvaletleri geliyor aklıma. Sürünerek, sakat ya da terkedilmiş bir düşe tutunarak dışarıya çıkmaya çalışıyorum. Yalancı düşlerim, yalancı annem, yalancı portakal rengi satıcısı...; tuvalet kağıdının kenarları bacaklarımı kesiyor, kan akıyor, midem bulanıyor..... hayııııır, ben yapmadım.

sol elimle sol elimi okşuyorum. Pencereler açık... etimin altında bir kurt var sanki..., sanki çilek tarlalarında oradan oraya kaçıyorum.. Sanki sol elimden kaçıyorum.. Uçurumdan kayıp kayıp düşemiyorum.. Sonra her şey tersine dönüyor; bir dağ aslanı oluyorum. Herkesi korkutuyorum. Duvarlara fırlıyorum, kilden tanrılarla oynuyorum. Sonra babam alıyor beni; elini etimin altına sokup kurdu boğuyor. Mandalina yemek istediğimi söylüyorum..... BİR ÇIĞLIK DAHA İSTİYORUM. Babaaaa.....

yıkılmayacak kadar yalnızım.Aşkın karşısında ölüp ölüp dirilen acılar için söz veriyorum, sana henüz ölmedim, yaşıyorum numarası yapabilen herkes için söz veriyorum baba.....; boşuna tinerlemedim sokakları, boşuna durup durup kusmadım, boşu boşuna küfretmedim orospu olan hayata..., boşuna ezberlemedim bu kurum tutmuş tarihi.. sen hiiiiiiç duymuyosun diye baba, okaliptüslerin altında ne çok çiğ birikti diye..... sil ellerim, sil seni.

yazgımın oynadığı oyun aralanan hastane kapısıyla aynı sırrı saklıyor.Aynı ürperti, aynı bekleyiş... Bozabilirim sessizliğin oyununu,, basit bu, çok basit. Yapmayacağım. Çünkü karşıma adaletle çıkıyorlar...., ahlakla, hoş görüyle,, güvenle çıkıyorlar. Üzerimdeki beyaz ipek pijamadan sol mememin daha büyük olduğu belli oluyor. Bunun kalıtsal olduğunu biliyorum ama karşıma hep..... çıkıyorlar...

yanıltıldım. Fallarımda aşk çıkmamasının nedeni de bu. Onlara inandım.., inanır gibi yaptım. Bok oldum, bok ettim, ohhh canıma değsin hatıralarımı anlattım....

onunla soğuk bir öğlen tanıştım. "Hiç gitmedim ki" diyor. Çıplak omuzlarımı yalıyorum. Kulağıma eğilip fısıldıyor; "bizim farkımız var, sessizliği seviyoruz". O zaman onu binlerce yıl fazla sevdim. Zeytinleri çizip suya batırdım. Kesme şekerleri çatılara fırlattım. Cam kolyelerimi kırıp toprağa gömdüm. Tanrımı kaybettiğimi unutup ondan..... tanrımı....;

onu bir çocuk gibi öpmüştüm. Dışarısı soğuk, ölür diye içime sokmuştum. Kaybettim... "elimde bir tek ben kaldım yalancı" diye bağırırken. Artık onu bulamam, çünkü DON-MAMA HAKKIMI kazandım.!!

bekle bekle n,olur sesim yüzünde yüzüyor ışıkları aç yorganımı kaldır sağır işlemeli yataklar bulanık su eğil eğiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiL

küçük bir kızken Orhan, saçlarım sapsarıydı. Hep otobanları ve tren istasyonlarını aradım. Bulamadım. Ket adlarını aradım..; yok, yok, yoktu. Öyleyse "ayrılıklar da yok" diye kandırdım kendimi.

tekrar et, az kaldı..... Beni kimsenin sevmediği anlara yaslanabilir. Yaslan. Doğrusunu yap. Arzunun peşinde kıvrılıp uyumada önce birazcık sevsin beni. Bana bir tek bu soruyu sorsun....; "neden kendini bu kadar geç öldürdün,,, neden ölümle bu kadar çok iddialaştın". Şşşşş kaltak, git aşkını bul..

git aşkını bul... Kolyelerim ve yüzüklerim bunu söylüyordu. Kırılan tırnaklarım, kalemlerim, 0 212 telefon kodu, arkadaşımın terimi silerken eğrilen sırt kemiği.. "ONUN için bütün şehri ayağa diktim, bütün şehri bıçakladım, ohh canıma değsin ki dans pistini de ben yaktım" diyemeyen gürültü..... Ses vermeyen tuşları onun için dinledim. Gülmek için cesaret gerek.., dudaklarımın KIRMIZI,dan utancı gerek.,,,,,,,,,

gecelerim bir şiirin içinde yaylım ateşine tutulmuş gibi geçip gidiyor. Rüyalarımda üzerime doğru büyüyen araba farlarından korkmuyorum. Aç bir domuz gibi sendeliyorum..., şehvetten akan kanın sıcaklığıyla tenimi geriyorum. Göksüz kalmış alnımı sessiz yatağa dayıyorum. Ellerim...., ellerim.

dışarı çıksın, söyleyin ona dışarı çıksın. Ona yakışmayan sözcüğü vereceğim. Üstüne dar gelen kazağı, solgun kanepeleri, tozlu nefesini içinde tutan yastığı. Bir türlü bitmeyen şarkıları ve orasını yalayacağım. Aşk kırdı beni diyeceğim.....; hayaletlerle yaktığım dans pistinde dolaşırken....., suçumun altındaki tekerlekle kendimi ezeceğim.

oluk oluk akan vajinamın içinde kertenkeleleriyle oynayan bir kadınım. Tutunmadan yükseldim..., güneşi bile geçtim. karanlığın gözlerini çaldım..; vahşetim bundan. Şu eski oyun..; sanki hiçbir yerim ağrımamış..,

onun sesini evirip çevirip gümüş bir top yaptım. Yatağın altına yuvarladım. Bazen çıkarıp odanın duvarlarına çarpıyorum; gürültüden erekte olmasını bekliyorum. Offf derin ağrı, off gürültü.. Kavimlerin kargaşası..... Aşk için 13. Emri sulara atan peygamber... off bu da dünyanın en gecikmiş palavrası.. ellerim..., mastürbasyon yapıyorum.

bu koltuk, bu çiçekler, bu pijama, bu çikolata kutusu, bu SU..... Hep veda,ya koşan ayak sesleri. Top sesleri, ip sesleri, babamın sesi, duvarlar..... bu sessizlik.....; yaşamak isteyen bir yanım var biliyorum ama takılıp kalıyorum. Taaaaa içimde bir başka hayat debeleniyor,,, o da arıyor kendi kalbinin tanrısını... Bu sessizlik.....; ayağa kalkıp düşüyor. Taaaaa içimde...; oysa zarifçe vedalaşacaktım her parçamla.

kazanmak zaten yakışmazdı bana. Kazananların,, onların yakalarında LAV STORİ,ler , ölürken bile dişlerini fırçalayan, koltuk altlarını deodorantlayan aşklar var. Her ayağa kalkıp düştüğümde nefes ayarı yaptım. Yaptım,, yaptım....., onlara baktım baktım..... gözlerimi kapatıp yağmurun yağmayışından SUÇU çıkarttım.

tenimin altında sarsılan minör,, faydasız... Bir bulut gördüğüne yemin eden çocuk gibi sallıyorum aşkı. Yağmur çatı katlarını ve akvaryumları havaya uçurdu. Geriye kalan kanlı bir merhaba. Kahretsin,,, sevgilimin gözlerini öpecektim oysa. Gerilmiş bir ok gibi kalbimi yaralayan kirpiklerini...; ölümümü izleyecektim. Seni hiç sevmiyorum diyecektim..,

bir trompet bulmak için öyle yüksekten uçtum ki.., kimse göremiyordu gittiğim yeri. Sevmiyorlardı beni. Ama hala...; 5 te kapanan barlara gidiyorum 5 te kalkan uçakları peşine düşüyorum, o sayıklamanın perdesiz tuşlarında sevişiyorum, minöre dargın, minörden kırgın, minöre aşık sessiz dağlar yaratıyorum Orhan ben hala arkadaşını seviyorum.
şimdi
kalbim
yine
küçük
kırmızı
bir.....

aşk,ın eldivenleri kimseye olmuyor. Erik ağaçları delik deşik. Reçel kavanozları paramparça. Ekmeğimin üzerine sürdüğüm cam kırıklarını..... vazgeçtim tamam mı. Ordamısın.... Bir yerine 3 küpeyle uyanıyorum. Onun alnındaki yenik cümleyi sayıklıyorum. Kırmızı,yı ısırıyorum. Ona sarılamadığım geceyi,, boğulmak için gözyaşlarını dilendiğim....., çağrıldığım sarhoşluk... ellerim, kırılmış bileğim.....; geriye dönememek,, orda kuşları ürperten sessizliği bağırdım.

korku biriktirdim. Avcuma sığacak büyüklükteki her şeyi küçük defterlerde biriktirdim. Odama dökülen rüzgar yanığı yaprakları, radyodan çekilmiş acıklı şarkıları, ALIŞAMADIM diye biten şiirleri, KEŞKE diye başlayan mektupları..... Biriktirdikçe azaldım. Bana yanlış tren istasyonları gösterdiler. Baksana, ordamısın, dinliyor musun beni....? Kapının deliğinden babamın beni koruduğu sokağa bakıyorum....; hatırladıklarımın masumiyetiyle ölüyorum.

bordo valizin bozuk fermuarlı iç cebinde saklanan aşkım. Ve içimde...; "sakın haa beni görme" diye ağlayan ozanım. Yalancılar çocuklarla sevişirken hıçkırıklarım seni uyandırmadı mı Orhan..... Uyanmamışsan hiç vazgeçmeyen bir buluta yapıştırırım aşk,tan kesik bileklerimi. Nasılsa geçmişin içinden çıkıp gelecek olan GELECEK boşa çıkaracak bütün hesaplarımızı.... Bulut kanatlarımla sevişir...., sessizlik dudaklarımla. Tüm yalancılar çocuklarla sevişir.

O ODA ,, O ODA , DA

bu sayfa çoktan yırtılmış diye yazıyorum. Daha seni sevmeden önce, daha kombinezonumu giymeden, yola çıkmadan, henüz frene basmadan önce. Parmaklarımı içime sokmadan, hastane duvarlarına "ellerimi ameliyat edin" diye yalvarmadan da önce. Biraz önce,

yeni cilalanmış uzun koridorda paten kayıyor mavi fosforlu kirpiler. Onlarla konuşuyorum. Çünkü; biliyorlar, dönüyorlar, sönüyorlar. Dikenlerini büküp kıvırarak daha fosforlu yanan küpeler yapıyorlar. "Hadi tak" diyorlar, "onları doktorlar ameliyat edemez. Hemşireler parıltına dayanamaz, dokunamazlar bile." Yetim öpüşmelerden arta kalanlardan örülmüş çorabıma batıyorlar, sütyenimin içindeki yalnızlık terliklerime gülüyorlar. Yastığımın başı dönüyor. Ucu açık kalemlerden küfürlü sözler saçılıyor. Parmak uçlarım acıyor oğlum, yazamıyorum. Kağıtlarımı sen yırttın...,

sana değince dağılan mürekkeple bakıyorum aynaya. Silgileri yuttum, ışıkları söndürdüm. Bir koza gibi üstümü saran tülü kaldırdım. Onu dua niyetine ağaca astım. Tül geçirir sesini ruhuma, su durdurur. Koridorlardan odalara hızla koşuyorum; bütün muslukları açıyorum. kirpiler havalanıp bağırmaya başlıyor; hani sen ölmeyecektin, hani sen ölmeyecektin, hani onu öldürecektin? Derin, ağır, kırmızı...

sessizliğin zehirli yeminini hatırlıyorum. Bana vaat ettiğin gazoz şişelerinden yapılmış şehirler arası yolları anımsıyorum. Yırtık koltuğu, lacivert çarşafı, utangaç öpüşmeyi. Depremde kurtarılacak ilk şeydi bakışların. Sarılacaktık, bakkala gidecektik. Ama ne yaptın? Kanımı taşıyan bardağı devirdin....

fotoğrafından kopardığım başını yastığıma geçirdim. Saçlarının kokusuyla bağışladım kendimi. Çok sevdiğin silik nefretini yalnızlık terliklerimin altına yazdım. Onu sevmediğim odalarda sürte sürte eritebilirim. Buzdolabına tıkayıp dondurabilirim. Denize fırlatıp çoğaltabilirim. Onlar benim terliklerim. Ama korkma, ben boynunu güzel eğmiş bir aslanım.Yastığıma yaslanıp soruyorum; "bana ne yaptın?" Sesin titriyor; "seni hiç incitmedim ki, kim uydurdu bu yalanı." Beni hiç incitmedin oğlum, sadece canımı taşıyan bardağı devirdin. Dayanabiliyorum tamam mı...,

su yükseldikçe yükseliyorum.Musluklar aktıkça akıyorum. Pencereleri açmayı unutmuşum, tavana kadar yükseldim. Kaykay yapan fosforlu kirpilerim yeni öldü. Boğulamıyorum, zaten hep kandırıldım.

ruj lekelerinden dikilmiş bir kombinezon gibi yatıyorum tavanda. Uyuyorken, istemeden yüzünü kırdım diye yazıyorum, buz yatağım ateşim yükseldikçe eridi diye. Öksürüğümden uğursuz zarlar düşüyor yere ve en duyulmamış rakamları gösteriyor. Gizli numaraları, yeşil çamurları. Kimsenin yardım edemeyeceği biyerdeyim. Ne güzel, ne güzel..,

merak etme ölmüyorum.Ağaca çıktım, dua kokan tülümün yanına. Onun delik deşik edildiğini görünce ağladım. Dualarım okunmuyordu artık. Tülümü bana geri ver, silahımı geri ver.....

sar bedenimi; kitabımdaki son paragrafta uyuyayım. O senin en sevdiğin kitap olsun. Bırak o korkunç şiirler okusun alnımızı. Bu kadar kırılmışken ve hala kırılabilecekken bırak sayfalar onarsın bizi. Hala ilk günkü kadar yakınım sıcak mürekkebe.Aşk senin kadehinde bakışımı delip geçerken anladım..... camdan bulutların altında yattığımızı.., yağmur yağarsa ölebileceğimizi....,

artık öpüşebiliriz.....;

offf sevgilim ,, ooooff hıçkırık.

4

Kalbini taşla ezenler arasına katıldım
Sonunda oldu
Ne Dante,nin ilahi müziği
Ne de Helanois,in kederden ağırlaşan bakışları vardı
Ve elleri kanlı bir cerrah gibi
Yaratığa dönüşen kalbimi izledim
Ne konuşuyordu ne de susuyordu
Onu izlediiiim
Kendi cesaretimi
O şimdi uyuyor
3 lü kanepenin üstünde
Kürek kemiklerinin arasındaki ıslaklığı gecenin nemi sanıyor
Tam da oraya bırakmıştın
Parçaladığın kalbi
Ona nasıl bulaştığını seyret

3

Başını eğ yeşil çimenlerin şairi
Başını eğme zamanı geldi
Tuzaklarla dolu yeryüzü kampı seni ilerliyor
Artık bir kalbin yok
Yağmuru hatırlayarak doldurduğun küçücük bir kabın bile yok
Onun gözleri senin üstünden bir bıçakla sıyrıldı
Artık gururla taşıyacağın yarınların da yok

2

Kalbini taşla ezdin
Yanlışlıkla bir hayvanı öldüren tekerlek gibi
Şimdi etrafına bakıyorsun
Anladın yeryüzündeki yalnızlığını
Yırtılmış mektuplar rüzgara savrulduğunda
Kedere de boyun eğersin aslında
Şimdi de kendi vahşetine boyun eğ
Aşkla besleyip bir palavra büyüttün sırtının üstünde
Birinin kaybettiği değildi bulduğun
Onu tanıyamaz oldun
Herkesi haklı yaptın
Haksızlığın o kadar büyüktü

1

Ruhumu saran sessizliğe seni nasıl bağışlatacağım
Kalbi olmayan bu bedenin üstünde
Tanınmaz olana dek devam edecek
Bu işkence

Sıfır

8.00

ISBN 978-9944-967-25-9

9 789944 967259

